

Arrest

nr. 82 143 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 16 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2011 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie met een Belg.

1.2. Op 18 november 2011 dient verzoeksters minderjarige zoon een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.3. Op 9 januari 2012 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.07.2011 werd ingediend door:

{..}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt enkel verklaringen op eer door derden voor als bewijs van de relatie. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie afgezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

1.4. Op 16 januari 2012 wordt ten aanzien van verzoeksters minderjarige zoon de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2011 werd ingediend door:

{..}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als ‘kind van een geregistreerde partner van een Belg’. Aangezien het recht op verblijf aan de moeder van betrokkene werd geweigerd omdat de relatie tussen de moeder en de Belg niet voldoende werd bewezen, kan aan betrokkene bezwaarlijk wel een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene”

1.5. Op 19 januari 2012 wordt aan verzoekster het bevel gegeven tot terugbrenging. Hiertegen wordt beroep ingesteld bij de Raad, gekend onder rolnummer 91.707.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, van artikel 8 EVRM en tenslotte voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De beslissing is niet correct gemotiveerd temeer dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat de verklaringen op eer niet als afdoende bewijs voor de relatie kunnen beschouwd worden. Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo stelt men dat er onvoldoende bewijs aangebracht.

at verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen gezien.

Er is derhalve een schending van artikel 52 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen +

Dat de bestreden beslissing stelt dat geen duurzame en stabiele relatie van tenminste twee laar met de partner is aangetoond.

Men stelt dat in de bestreden beslissing dat de criteria voor gezinshereniging op basis van een duurzame relatie met een partner worden strenger (2 in plaats van 1 jaar voorafgaande relatie op huidig aanvraag kunnen toepast worden op het verzoek van verzoekers dat voor de wijziging van de wet op 22.9.2011 dateert.

Dat dit inderdaad het geval is onder de nieuwe wetgeving maar niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Omdat de beslissing is geënt op de nieuwe wet op de gezinshereniging van 8 juli 2011 dat het verwerpen van de aanvraag tot gezinshereniging in dit dossier is strijd met de meest fundamentele principes van onze democratische rechtsstaat met name in de mate deze wetstoepassing van onmiddellijke toepassing werd verklaard op voorliggende aanvraag tot gezinshereniging die geïnitieerd werd voor de inwerkingtreding van deze wet.

Terwijl In de rechtsleer wordt aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risicobeperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van de burger ten aanzien van het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder.

Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege³. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe. Daarom worden beide beginselen van essentieel belang geacht binnen het functioneren van een democratische rechtsstaat.

Er is een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In dergelijk geval gaat het om een zogenaamde “onrechtstreekse” toetsing, waarbij via de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om kan worden getoetst aan beide beginselen⁶. Bijgevolg, en niet in het minst, dient een grondwettelijke waarde te worden toegekend aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel⁷. Dienvolgens dient te worden gesteld dat, gelet op deze grondwettelijke status, beide beginselen prevaleren op de wet.

In belangrijke mate komt de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel tot uiting in verband met wetgevende normen voorzien van enige vorm van terugwerkende kracht. Op basis van vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van een wetgevende norm slechts worden verantwoord wanneer deze onontbeerlijk of absoluut noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen Belang

Verband houdend met het voorgaande komt het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel evenzeer ter sprake ter beoordeling van wettelijke overgangsregelingen. Er is geen overgangsregeling worden voorzien om de transitie van het opgeheven naar het nieuwe stelsel te regelen terwijl de nieuw opgestelde regeling in belangrijke mate verschilt van de opgeheven voorschriften. In casu is er een een brutale of onbillijke breuk door de opheffingsbepalingen ten aanzien van de rechtsonderhorige in casu. De vrijheid van de wetgever is op dit punt niet absoluut. Het Grondwettelijk Hof stelde immers reeds herhaaldelijk dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn “indien de overgangsregeling of de afwezigheid daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Dat laatste is het geval wanneer de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtsonderhorigen

worden miskend zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een overgangsregeling kan verantwoorden”.

Conform deze vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dient de wetgever dwingende redenen van algemeen belang aan te tonen indien de gestelde wettelijke normen afbreuk doen aan de rechtmatige verwachtingen van de rechtsonderhorigen. Aldus dient de wetgever het ontbreken van enige overgangsbepalingen in dergelijk geval te verantwoorden. Dit is niet het geval, noch blijkt dit uit de motivering van de beslissing.

Er is dan ook een schending voorliggend van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel in samenhang met art. 10 en 11 Grondwet.

Ee rechtmatige verwachtingen zijn verstoord immers in deze technische aanvraag. De verwachtingen zijn ook rechtmatig zijn, wat inhoudt dat de burger in redelijkheid kon aannemen dat het overheidsoptreden tot het door de verwachtingen gewekte resultaat zou leiden. De burger kon hier aldus kunnen vertrouwen op wat niet anders dan als een vaste gedragsregel van de overheid kan worden beschouwd.

In eerste instantie is het van wezenlijk belang om vast te stellen dat de wettelijke bepalingen inzake gezinshereniging worden aanzien als een recht en geen gunst. Dit gegeven vormt een uitvloeisel van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven. Zoals immers terecht werd benadrukt in de parlementaire voorbereiding behoort de mogelijkheid tot het uitbouwen en de bescherming van een gezinsleven tot één de hoekstenen van onze samenleving. De regels inzake gezinshereniging moeten worden geacht een fundamenteel mensenrecht te zijn. Derhalve moeten de rechtsonderhorigen erop kunnen vertrouwen dat indien men voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn gesteld in de Belgische wet tot uitoefening van het recht op gezinshereniging men ook effectief dit recht op gezinsleven kan uitoefenen. De rechtmatige verwachtingen worden gewekt door de regelgeving zelf.

De procedure die verzoekster doorliep nam ettelijke maanden in beslag. De verzoekende partij mag en er dan ook op rechtmatige wijze van uitgaan dat de voorwaarden zoals gesteld in de beginperiode van de aanvraag blijven gelden gedurende de ganse procedure, zodat ze zich niet plotseling geconfronteerd zien met extra voorwaarden of, in het meest buitensporige geval, zelfs met de afschaffing van het statuut waarop men zich beroept.

Zoals reeds gesteld kunnen de rechtmatige verwachtingen worden ontleend uit de regelgeving zelf. Dit gegeven wordt onderstreept doordat de voorwaarden dewelke vereist zijn om te voldoen aan de bepalingen inzake gezinshereniging meermaals bevestigd worden door de bevoegde overheid doorheen de procedure.

Zo verkreeg verzoeker een bijlage 19ter bij aanvang van de aanvraag tot gezinshereniging waaruit blijkt welke bewijsstukken reeds werden binnengebracht en welke nog moeten volgen teneinde zich succesvol te kunnen beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging. Het dient te worden onderstreept dat deze verwachtingen rechtstreeks worden gewekt door de bevoegde diensten zelf op het moment van de aanvraag door een expliciet handelen van de overheid waarbij inlichtingen en informatie worden verstrekt aan de burger in een individueel geval. De burger mag logischerwijze vertrouwen op deze handelingen aangezien de rechtsonderhorige er in alle redelijkheid is van kunnen uitgaan met de bevoegde overheidsorganen te handelen dewelke het beste geplaatst zijn de reglementering te begrijpen en toe te passen. Daarnaast dient rekening te worden gehouden met de precisie en het depersonaliseerde karakter van het bestuurshandelen naar de rechtsonderhorige toe. Door de specifieke vertrouwensrelatie met de burger dient immers veel sneller te worden besloten tot de creatie van rechtmatige verwachtingen.

Derhalve kan in de lopende rechtsverhouding tussen de overheid en de persoon dewelke zich beroept op de bepalingen inzake gezinshereniging niet anders dan besloten worden dan dat er op duidelijke wijze sprake is van rechtmatig gewekte verwachtingen gelet op de expliciete handelingen van de bevoegde overheid en de wetgeving geldend voor en tijdens de aanvraag tot gezinshereniging. Conclusie: men heeft in de bestreden beslissing afbreuk gedaan aan bovenvermelde rechtmatige verwachtingen.

Het weze duidelijk dat door de bruuske inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 tien dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad op een duidelijke manier afbreuk wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de personen dewelke zich bevinden in een lopende procedure. Er weze aan herinnerd dat immers slechts door het voldoen van de publicatievereisten van de wet de rechtsonderhorigen in kennis worden gesteld van deze bepalingen (art. 190 GW). Het uitgangspunt van niet-retroactiviteit dient voorop te staan een afwijking hierop dient bijgevolg strikt dient te worden geïnterpreteerd.

In de parlementaire voorbereiding wordt meermaals de stelling tot uiting gebracht dat een hervorming van de regelgeving inzake gezinshereniging noodzakelijk was omwille van de vermoedelijke misbruiken, via schijnhuwelijken, schijnsamenlevingsovereenkomsten en zelfs schijnadopties, en de noodzaak tot

het indijken van de migratiestromen. In het kader hiervan passen o.a. de maatregelen die werden vastgesteld om de echtgenoten en partners over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten te laten beschikken om in de eigen levensbehoeften en die van hun gezin te kunnen voorzien. Op geen enkele wijze is echter aangegeven waarom in huidig dossier dit van toepassing zou zijn, integendeel, verzoekster heeft geen ocmw steun, zij wenst niet ten laste te zijn van de Staat. In de voorbereidende stukken wordt slechts verwezen naar het aantal aanvragen voor gezinshereniging, zonder evenwel nader te bepalen in welke mate de hoeveelheid aanvragen in verhouding staat met het aantal misbruiken. Er wordt op geen enkele manier de urgentie tot het bestrijden van dergelijke misbruiken of migratiestromen aangetoond ter verantwoording van de onmiddellijke inwerkingtreding van de Wet, met inachtnaam van de afbreuk die wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de betreffende rechtssubjecten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Zodat de bestuurshandeling aldus onjuist is gemotiveerd. Dat als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op rechtszekere wijze is gebeurd en het vertrouwen duidelijk heeft geschonden.

schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden(ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat verzoeker samen met haar zoon een hecht gezin vormt. Dat aan de zoon geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend maar aan de moeder wel.

Dat, algevoig van het verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van diens levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekster recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar diens leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en motiveert zij dat verzoekster niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner. Verzoekster heeft enkel verklaringen op eer door derden neergelegd als bewijs van de relatie maar deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en motiveert dat aangezien de verblijfsaanvraag van verzoekster geweigerd werd ook de verblijfsaanvraag van de zoon in functie van verzoekster geweigerd wordt.

In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde bewijsstukken, zijnde de verklaringen op eer van derden, niet kunnen weerhouden worden als afdoende bewijs van de relatie.

Verzoekster betoogt nog dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met alle door haar neergelegde bewijsstukken doch zij toont niet aan welke door haar neergelegde bewijsstukken zouden veronachtzaamd zijn door de verwerende partij in haar beoordeling van de aanvraag van verzoekster. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten bewijze van haar relatie verklaringen op eer door derden heeft neergelegd, elementen die wel degelijk beoordeeld werden door de verwerende partij.

2.1.3. Waar verzoekster de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging betwist, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat verzoekster belang ontbeert bij dit onderdeel van het middel nu ook onder de vroegere bepaling verzoekster het bewijs diende te leveren van een duurzame relatie, en waarin zij niet is geslaagd zoals blijkt uit de bespreking hoger, deze wet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en tien dagen later in werking is getreden, aldus op 22 september 2011. Deze wet voorziet niet in overgangsmaatregelen, zodat dient te worden aangenomen dat deze wet vanaf 22 september 2011 door het bestuur dient te worden toegepast en dit in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, ook op de lopende aanvragen.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet. Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht. Het is niet omdat de oude regeling gunstiger was voor verzoekster, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Zoals de verwerende partij in haar nota aanhaalt, is het vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011). Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – *avant la lettre* – in haar werkingssfeer bevond (P. Van Orshoven, *'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving'*, A.J.T. 1998-99, 27 e.v.). De aanvraag met het oog op gezinshereniging kan bezwaarlijk worden beschouwd als een onherroepelijk vastgesteld recht of als een definitief geworden toestand.

2.1.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in haar concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Ook toont verzoekster

geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat verweerder haar enige vorm van garantie heeft gegeven waardoor zij er kon op vertrouwen dat haar een verblijfskaart gezinshereniging zou worden afgegeven. Het loutere feit dat haar aanvraag hangende was op het ogenblik van de inwerkingtreding van de 'nieuwe' wet creëert in hoofde van verzoekster geen definitief of onherroepelijk verblijfsrecht op basis van de 'oude' wet. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *'Beginselen van behoorlijk bestuur'*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Zoals bij de bespreking hoger werd aangehaald, is het niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van de aanvraag van verzoekster. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet contra legem en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken.

Waar verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop gewezen te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Immers worden vanaf het inwerkingtreden van de wet van 8 juli 2011 de nieuwe regels toegepast op alle aanvragen die hangende zijn op het moment van het inwerkingtreden van de wet, zodat er geen sprake is van een ongelijke behandeling in gelijkaardige situaties. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.4. Waar verzoekster stelt dat de verstrenging van de regels inzake gezinshereniging als doel heeft misbruiken tegen te gaan en dat in casu het niet om misbruik gaat, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verzoeksters aanvraag zou geweigerd zijn omwille van vermeend misbruik. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de getuigenverklaringen niet afdoende zijn om haar duurzame en stabiele relatie aan te tonen. De Raad wenst te benadrukken dat de bewijslast van een duurzame en stabiele relatie rust op de aanvrager en dat het in casu niet kennelijk onredelijk is om objectieve bewijswaarde te ontzeggen aan verklaringen van derden, gezien het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen die niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Aangezien verzoekster geen andere objectieve bewijzen heeft voorgelegd van haar duurzame en stabiele relatie, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag heeft geweigerd.

2.1.5. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 EVRM

2.1.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.16. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit

artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar verzoekster stelt dat zij door de bestreden beslissing gescheiden zal worden van haar zoon omdat hij geen bevel heeft gekregen, wijst de Raad erop dat verzoeksters betoog grondslag mist. De Raad wijst erop dat aan een vreemdeling die minder dan 18 jaar oud is of die volgens zijn eigen nationale wetgeving minderjarig is, na de negatieve afloop van een verblijfsprocedure in principe geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd. Wel kan een minderjarige worden teruggebracht door de wettelijke vertegenwoordiger (in casu verzoekster) of voogd naar het land van herkomst. Aangezien verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, en aan haar tevens het bevel is gegeven om haar zoon terug te brengen naar hun land van herkomst, kan er geen sprake zijn van een scheiding van moeder en zoon.

Wat het bestaan van een gezinsleven met haar partner betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers aanvraag tot gezinshereniging in functie van een partner geweigerd werd omwille van het feit dat de duurzame en stabiele relatie niet afdoende aangetoond is omdat zij slechts getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar Belgische partner, dient alleszins gesteld dat het in casu een eerste toelating betreft. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij laat na aan te tonen waarom zij elders geen gezinsleven met haar partner zou kunnen leiden. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.1.7. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de gemachtigde op grond van de correcte feitelijke gegevens niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat het verblijfsrecht aan verzoekster geweigerd wordt.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Voor weigering of beëindiging van het verblijfsrecht moet DVZ een evenredigheidstoets uitvoeren. DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en tegenover de bindingen met het land van oorsprong.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers zijn culturele of sociale bindingen met België.....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.2.2. De rechten van verdediging noch de hoorplicht zijn van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

2.2.3. De Richtlijn 2003/86/EG is niet van toepassing op verzoekster. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de "gezinshereniger" de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. In casu wenst verzoekster gezinshereniging te verkrijgen met een Belg, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Verzoekster kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de richtlijn 2003/86/EG. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door middel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.4. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 en 3 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekster betoogt het volgende:

“Schending van het artikel 1 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind

Artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind bepaalt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht”.

Dat beslissing duidelijk in strijd is met het belang van het kind gelet op het feit dat de moeder en bevel wordt gegeven en het minderjarig kind niet. Dat de beslissing stelt bovendien dat de relatie met van de moeder en de Belg niet voldoende wordt bewezen.

Terwijl hieromtrent in de bestreden beslissing niets gemotiveerd worden inzake het belang van het kind, nochtans een primordiale verplichting.”

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen. Inzake de aangevoerde schending van artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat dit artikel enkel de definitie bepaalt van een “kind”, zodat de Raad niet inziet hoe de bestreden beslissing hierop een inbreuk kan uitmaken.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER